ΕΚΘΕΣΗ ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ
στην υπόθεση C-188/88 *

I — Πραγματικά περιστατικά

Η γερμανική εταιρία περιορισμένης ευθύνης NMB Deutschland GmbH, η ιταλική εταιρία περιορισμένης ευθύνης NMB Italia Srl και η εταιρία αγγλικού δικαίου NMB (UK) Limited, διανέμουν στην Κοινότητα ρουλεμάν με σφαιρίδια μεγάλης ακριβείας που τους προμηθεύει η NMB Singapore Limited. Κάθε μια από τις προσφεύγουσες καθώς και η NMB Singapore Limited ανήκει στον όμιλο Minebea (Nippon Miniature Bearing) και είναι θυγατρική κατά 100 % της ιαπωνικής μητρικής εταιρίας. Οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι μεταξύ της εταιρίας NMB Singapore Limited ως εξαγωγέα και των προσφευγουσών ως εισαγωγέων υπάρχει σύνδεσμος κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός). Ομοίως δεν αμφισβητείται ότι καθένας από τους εν λόγω εισαγωγείς «συνδέεται με τον εξαγωγέα» κατά την έννοια της παραγράφου 1, σημείο Β, στοιχείο β, τρίτη περίπτωση, της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ (86/C/266/02 ΕΕ C 266, σ. 2).

Με τον κανονισμό 744/84 της Επιτροπής, της 19ης Μαρτίου 1984 (ΕΕ L 79, σ. 8), επιβλήθηκε προσωρινός δασμός αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ενσφαίρων τριβέων (ρουλεμάν) από τις προσφεύγουσες. Με τον κανονισμό 2089/84 του Συμβουλίου, της 19ης Ιουλίου 1984 (ΕΕ L 193, σ. 1), επεβλήθη οριστικός δασμός αντιντάμπινγκ ύψους 33,89 %.

Κατά τα έτη 1985 και 1986, κάθε μια από τις προσφεύγουσες υπέβαλε νομοτύπως, σύμφωνα με τον κανονισμό 2176/84, αίτηση για τη μερική επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που είχε καταβάλει κατά τα δύο αυτά έτη.

Στις 22 Απριλίου 1988 η Επιτροπή εξέδωσε τρεις αποφάσεις επί των εν λόγω αιτήσεων επιστροφής, τις αποφάσεις 88/327/ΕΟΚ, 88/328/ΕΟΚ και 88/329/ΕΟΚ, όσον αφορά την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ που εισπράχθηκαν επί ορισμένων εισαγωγών ρουλεμάν με σφαιρίδια (μπίλιες) καταγωγής Σιγκαπούρης (ΕΕ L 148, σ. 26, 28 και 31). Η Επιτροπή έλαβε υπόψη ότι κάθε μια από τις αιτούσες απέδειξε ότι οι εισπραχθέντες δασμοί υπερέβαιναν το περιθώριο ντάμπινγκ σε διάφορους βαθμούς και ενέκρινε επιστροφές ύψους 5 243 376 γερμανικών μάρκων (DM), 305 687 λιρών Ηνωμένου Βασιλείου (UKL) και 2 361 774 000 λιρών Ιταλίας (LIT), δηλαδή περίπου 4,5 εκατομμύρια ECU συνολικά. Η Επιτροπή απέρριψε όμως τα αιτήματα επιστροφής 3 254 925 DM, 202 163 UKL και 1 566 861 000 LIT, δηλαδή συνολικά 2,9 εκατομμύρια ECU περίπου.

II — Κανονιστικό πλαίσιο

Κατά το άρθρο 16, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, «όταν ένας εισαγωγέας

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

μπορεί να αποδείξει ότι ο εισπραχθείς δασμός υπερβαίνει το πραγματικό περιθώριο ντάμπινγκ (...) το υπερβάλλον ποσό επιστρέφεται».

Το περιθώριο ντάμπινγκ που λαμβάνεται υπόψη για την εφαρμογή του άρθρου 16, παράγραφος 1, ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 13, στοιχείο α, του βασικού κανονισμού ως το «ποσό κατά το οποίο η κανονική αξία υπερβαίνει την τιμή κατά την εξαγωγή». Ο υπολογισμός της κανονικής αξίας (εν προκειμένω, κανονικής αξίας κατασκευασμένης κατά το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο δ, δεύτερη περίπτωση, του προαναφερθέντος κανονισμού) δεν αμφισβητείται.

Η τιμή εξαγωγής κατασκευάστηκε σύμφωνα με τις αρχές του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, του βασικού κανονισμού. Η διάταξη αυτή ορίζει:

«Όταν δεν υπάρχει τιμή εξαγωγής ή όταν φαίνεται ότι υπάρχει σύνδεσμος ή συμψηφιστικός διακανονισμός μεταξύ του εξαγωγέα και του εισαγωγέα ή ενός τρίτου ή ότι, για άλλους λόγους, η πραγματικά πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή για το πωλούμενο προς εξαγωγή στην Κοινότητα προϊόν δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί σαν τιμή αναφοράς, η τιμή εξαγωγής δύναται να κατασκευαστεί με βάση την τιμή στην οποία το εισαγόμενο προϊόν μεταπωλείται για πρώτη φορά σε έναν ανεξάρτητο αγοραστή ή, αν το προϊόν δεν μεταπωλείται σε ανεξάρτητο αγοραστή ή δεν μεταπωλείται στην κατάσταση στην οποία έχει εισαχθεί, με οποιαδήποτε εύλογη βάση. Στις περιπτώσεις αυτές, θα λάβουν χώρα προσαρμογές, ώστε να ληφθούν υπόψη όλα τα έξοδα που έχουν ανακύψει μεταξύ εισαγωγής και μεταπωλήσεων, συμπεριλαμβανομένων όλων των δασμών και φόρων, και ένα εύλογο περιθώριο κέρδους.

Οι προσαρμογές αυτές περιλαμβάνουν, ιδίως, τα ακόλουθα στοιχεία:

i) συνήθη μεταφορά, ασφάλιση, εργασίες διαφυλάξεως και εκφορτώσεως και παρεπόμενα έξοδα,

ii) δασμούς, δασμούς αντιντάμπινγκ και άλλους φόρους πληρωτέους στη χώρα εισαγωγής εξαιτίας της εισαγωγής ή της πωλήσεως των εμπορευμάτων,

iii) ένα εύλογο περιθώριο για τα γενικά έξοδα και τα κέρδη ή/και κάθε προμήθεια που συνήθως πληρώνεται ή συμφωνείται.»

Ο βασικός κανονισμός εκδόθηκε κατ' εφαρμογή της συμφωνίας περί της εφαρμογής του άρθρου 6 της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου, της 12ης Απριλίου 1979 (στο εξής: κώδικας αντιντάμπινγκ ΓΣΔΕ), που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* στις 17 Μαρτίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/019, σ. 93). Ο κώδικας αντιντάμπινγκ ορίζει στο άρθρο 2, παράγραφοι 5 και 6, όσον αφορά τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής και του περιθωρίου ντάμπινγκ, τα ακόλουθα:

«Όταν δεν υπάρχει τιμή εξαγωγής, ή όταν είναι φανερό για τις ενδιαφερόμενες αρχές ότι δεν μπορούν να βασίζονται στην τιμή εξαγωγής λόγω υπάρξεως μιας σχέσεως ή ενός αντισταθμιστικού διακανονισμού μεταξύ εισαγωγέως και εξαγωγέως ή ενός τρίτου, η τιμή εξαγωγής θα μπορεί να κατασκευάζεται με βάση την τιμή, στην οποία τα εισαγόμενα προϊόντα μεταπωλούνται για πρώτη φορά σε έναν ανεξάρτητο αγοραστή ή δεν έχουν μεταπωληθεί στην κατάσταση που είχαν εισαχθεί, με οποιαδήποτε λογική βάση που δύνανται να καθορίζουν οι αρχές.

Για να είναι εύλογη η σύγκριση της τιμής εξαγωγής και της εσωτερικής τιμής στη χώρα εξαγωγής (δηλαδή της κανονικής αξίας) (...) θα αναφέρεται σε τιμές που επιτυγχάνονται στο αυτό εμπορικό στάδιο (...) Θα λαμβάνεται δεόντως υπόψη σε κάθε περίπτωση, κατά τις λεπτομέρειές της, διαφορές στους όρους πωλήσεως, διαφορές φορολογήσεως και λοιπές διαφορές που επηρεάζουν τη συγκρισιμότητα των τιμών. Στις περιπτώσεις που αναφέρονται στην παράγραφο 5 ανωτέρω, θα πρέπει να έχουν ληφθεί υπόψη επίσης τα έξοδα, περιλαμβανομένων των δασμών και φορολογικών επιβαρύνσεων που μεσολάβησαν μεταξύ εισαγωγής και πωλήσεως, καθώς και τα κέρδη.»

Όσον αφορά τη διαδικασία της ενδεχόμενης επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ, ο κώδικας αντιντάμπινγκ ΓΣΔΕ ορίζει στο άρθρο 8, παράγραφος 4, δεύτερη περίπτωση, ότι:

«Στις περιπτώσεις που δεν διαπιστούται ντάμπινγκ, οι δασμοί αντιντάμπινγκ που έχουν εισπραχθεί θα επιστρέφονται όσο το δυνατό ταχύτερα. Εξάλλου, αν δύναται να διαπιστωθεί ότι ο ούτω εισπραχθείς δασμός υπερβαίνει το περιθώριο θα επιστρέφεται όσο το δυνατόν ταχύτερα.»

Στις 22 Οκτωβρίου 1986, η Επιτροπή δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* την «ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ» (ΕΕ C 266, σ. 2, στο εξής: ανακοίνωση του 1986). Η ανακοίνωση αυτή περιλαμβάνει κατευθυντήριες γραμμές που καθορίστηκαν μετά από διαβουλεύσεις με τα κράτη μέλη σχετικά με την επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ «με σκοπό την πληροφόρηση των ενδιαφερομένων μερών και την καθοδήγηση της εσωτερικής διαδικασίας της Επιτροπής». Κατά τον τίτλο ΙΙ «Επιχειρήματα», παράγραφος 2, σημείο γ:

«Σε περίπτωση που η τιμή εξαγωγής κατασκευάζεται σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2176/84, οποιαδήποτε πληρωμή δασμών αντιντάμπινγκ για τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία του εν λόγω προϊόντος στην Κοινότητα θεωρείται δαπάνη που προκύπτει μεταξύ εισαγωγής και μεταπώλησης.

Συνεπώς, οποιαδήποτε επιστροφή, είτε ολική είτε μερική, δασμών αντιντάμπινγκ που έχουν καταβληθεί για αποστολές που έχουν εισαχθεί από εισαγωγέα συνδεόμενο με τον εξαγωγέα πραγματοποιείται μόνο με τους ακόλουθους όρους, εφόσον όλοι οι υπόλοιποι συντελεστές παραμένουν αμετάβλητοι:

— αν τα εν λόγω προϊόντα μεταπωλήθηκαν στον πρώτο ανεξάρτητο αγοραστή χωρίς καταβολή των δασμών, καταβάλλονται επιστροφές στην επιχείρηση που πλήρωσε τους δασμούς εάν η τιμή μεταπώλησης αυξήθηκε κατά το ποσό του περιθωρίου ντάμπινγκ ή ενός μέρους του,

— αν τα εν λόγω προϊόντα μεταπωλήθηκαν στον πρώτο ανεξάρτητο αγοραστή με καταβολή των δασμών, καταβάλλονται επιστροφές εάν η τιμή μεταπώλησης αυξήθηκε κατά το ποσό του περιθωρίου ντάμπινγκ καθώς και των καταβληθέντων δασμών. Στην περίπτωση αυτή, ο αιτών διατηρεί τη δυνατότητα να χρεώσει στον αγοραστή το ποσό που ενδεχομένως επιστρέφεται.»

III — Έγγραφη διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Ιουλίου 1988.

Με Διάταξη της 18ης Ιανουαρίου 1989, το Δικαστήριο επέτρεψε στην FEBMA (Federation of European Bearing Manufacturers' Association) να παρέμβει υπέρ της Επιτροπής.

Η έγγραφη διαδικασία εξελίχθηκε ομαλά. Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

Οι *προσφείγουσες* ζητούν από το Δικαστήριο:

— να κρίνει άκυρες και χωρίς έννομο αποτέλεσμα τις αποφάσεις 88/327, 88/328 και 88/329, καθόσον απορρίπτουν τις αιτήσεις των προσφευγουσών για επιστροφή των δασμών·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδά της.

Η *παρεμβαίνουσα FEBMA* ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα της FEBMA.

IV — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Στο πλαίσιο της προσφυγής, οι *προσφείγουσες* (στο εξής: NMB), επικαλούνται τους ακόλουθους λόγους ακυρώσεως:

1. Παράνομη άρνηση της επιστροφής δασμών εφόσον δεν υπήρξε ντάμπινγκ.

2. Τις τρεις αιτιολογικές σκέψεις των αποφάσεων:

   i) εσφαλμένη ερμηνεία των σχετικών διατάξεων του βασικού κανονισμού και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας·

   ii) αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων·

   iii) η τρίτη αιτιολογική σκέψη των αποφάσεων στηρίζεται σε εσφαλμένο συλλογισμό·

3. Παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

4. Ασυμφωνία μεταξύ του συστήματος της Κοινότητας και της πρακτικής των εμπορικών εταίρων της.

5. Κατάχρηση εξουσίας.

6. Το σύστημα που εφαρμόζει η Επιτροπή αντικατοπτρίζει μια παράνομη εμπορική πολιτική.

1. *Όσον αφορά το παράνομο της αρνήσεως χορηγήσεως επιστροφών στις περιπτώσεις όπου δεν υπήρξε ντάμπινγκ*

Η *NMB* υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση να επιστρέφει τους δασμούς αντιντάμπινγκ στις περιπτώσεις όπου δεν υπήρξε ντάμπινγκ, υποχρέωση που της επιβάλλει το κοινοτικό και το διεθνές δίκαιο. Συγκεκριμένα οι δασμοί αντιντάμπινγκ δεν έχουν σκοπό να επιβάλλουν κύρωση στους εξαγωγείς ή τους εισαγωγείς αλλά να εξουδετερώσουν τη στρέβλωση του εμπορίου που προκαλεί το ντάμπινγκ. Αν εξουδετερωθεί το περιθώριο ντάμπινγκ, οι δασμοί αντιντάμπινγκ είναι περιττοί και πρέπει να επιστραφούν. Στο οικονομικό πεδίο, το σύστημα της Επιτροπής καταλήγει στο να αντιμετωπίζεται η καταβολή δασμού αντιντάμπινγκ ως παράμετρος η οποία, στους υπολογισμούς του ντάμπινγκ, ενεργεί τεχνητά προς την κατεύθυνση της διαπιστώσεως ντάμπινγκ.

Η NMB υπογραμμίζει σχετικώς ότι, στο πλαίσιο ενός περιθωρίου ντάμπινγκ που βασίζεται σε τιμή εξαγωγής η οποία έχει « κατασκευαστεί » κατ' εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού, η μεταχείριση του εισαγωγέα ο οποίος συνδέεται με τον εξαγωγέα διαφέρει σημαντικά από τη μεταχείριση του ανεξάρτητου εισαγωγέα. Αν, προκειμένου να αντιδράσει στην επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ, ο εξαγωγέας αυξήσει την τιμή του, ο ανεξάρτητος εισαγωγέας μπορεί να υποβάλει αίτηση επιστροφής των δασμών αντιντάμπινγκ για όλα τα ποσά που κατέβαλε, υπό την επιφύλαξη ότι το ντάμπινγκ εξουδετερώθηκε. Αντιθέτως, οι δασμοί αντιντάμπινγκ που καταβάλλουν οι συνδεόμενοι εισαγωγείς αντιμετωπίζονται ως έξοδα τα οποία πραγματοποιούν λόγω της εμπορικής δραστηριότητάς τους εντός της Κοινότητας. Αν αυξήσει τις τιμές του κατά ποσό ίσο με το διαπιστωθέν περιθώριο ντάμπινγκ, ο συνδεόμενος εισαγωγέας δεν μπορεί να εξουδετερώσει το ντάμπινγκ. Κατά την NMB πρέπει να προβεί σε διπλή αύξηση της τιμής, να προσθέσει δηλαδή στην τιμή και το ποσό του περιθωρίου και το ποσό του δασμού αντιντάμπινγκ. Η NMB παρατηρεί ότι, αν ληφθεί υπόψη το χρονικό διάστημα μεταξύ της εισπράξεως και της επιστροφής του δασμού καθώς και η πολυάριθμη πελατεία της NMB, της είναι εντελώς αδύνατο να μετακυλίσει το τελικώς καταβληθέν ποσό στον αγοραστή, όπως προτείνει η ανακοίνωση της Επιτροπής του 1986.

2. *Ως προς τις τρεις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως*

Κατά τη γνώμη της NMB η αιτιολογία των επιδίκων αποφάσεων εμφανίζει τρία ελαττώματα.

i) Εσφαλμένη ερμηνεία των σχετικών διατάξεων του βασικού κανονισμού και παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας

Η NMB φρονεί πρώτον ότι η Επιτροπή ερμηνεύει και εφαρμόζει τον βασικό κανονισμό κατά τρόπο εσφαλμένο, ότι δηλαδή δεν επιδέχεται άλλη ερμηνεία από αυτή που υιοθετεί η ίδια τόσο με την ανακοίνωση του 1986 όσο και με τις επίδικες αποφάσεις. Κατά την NMB θα μπορούσε αντιθέτως να ερμηνευθεί το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, ως περιέχον σιωπηρά την έκφραση « ενδεχομένως », ώστε να ανταποκρίνεται περισσότερο στη λογική, τη δικαιοσύνη και την εντιμότητα, να συνάδει προς τη γενική οικονομία του κανονισμού και να επιτρέπει να αποφεύγονται οι παράλογες και υπερβολικά αυστηρές συνέπειες της ερμηνείας που υιοθετεί η Επιτροπή. Συναφώς η NMB παραπέμπει στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Warner και στις απο-

φάσεις της 20ής Φεβρουαρίου 1975, 64/74, Reich (Rec. 1975, σ. 261), της 5ης Φεβρουαρίου 1976, 94/75, Süddeutsche Zucker (Rec. 1976, σ. 153) και της 1ης Φεβρουαρίου 1978, 78/77, Lührs (Rec. 1978, σ. 169). Η NMB φρονεί ότι το σύστημα που εφαρμόζει η Επιτροπή αντιβαίνει στην αρχή της αναλογικότητας καθώς επιβάλλει στον συνδεόμενο με τον εξαγωγέα εισαγωγέα μια επιβάρυνση που υπερβαίνει το αναγκαίο μέτρο για τη διόρθωση των αποτελεσμάτων του ντάμπινγκ.

Επικουρικώς και επικαλούμενη τα άρθρα 184 και 173 της Συνθήκης ΕΟΚ, η NMB παρατηρεί ότι, αν το Δικαστήριο κρίνει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, σημείο ii, του βασικού κανονισμού είναι σαφές και δεν επιδέχεται άλλη ερμηνεία, το τμήμα αυτό του κανονισμού είναι άκυρο ως παράνομο όταν εφαρμόζεται στις αιτήσεις επιστροφής και συγκεκριμένα για τους λόγους που εκτίθενται στην προσφυγή.

Όσον αφορά την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, η NMB συμπληρώνει τα επιχειρήματα που ανέπτυξε εν μέρει σχετικά με την ερμηνεία την οποία δίνει στο άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, του βασικού κανονισμού και υποστηρίζει ότι η επιβάρυνση την οποία επιβάλλει στους συνδεομένους εισαγωγείς το σύστημα που εφαρμόζει η Επιτροπή υπερβαίνει το μέτρο που απαιτείται για την επίτευξη του αντικειμενικού σκοπού των μέτρων αντιντάμπινγκ, δηλαδή της ανυψώσεως της τιμής σε επίπεδο στο οποίο εξουδετερώνεται το ντάμπινγκ. Η NMB επικαλείται σχετικώς τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1973, 5/73, Balkan-Import-Export (ECR 1973, σ. 1091), της 20ής Φεβρουαρίου 1979, 122/78, Buitoni (ECR 1979, σ. 677), της 18ης Μαρτίου 1980, 26/79 και 86/79, Forges de Thy-Marcinelle et Monceau (ECR 1980, σ. 1083), και της 24ης Σεπτεμβρίου 1985, 181/84, Man Sugar (Συλλογή 1985, σ. 2889), καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Capotorti, στην υπόθεση 114/76, Bele-Mühle (ECR 1977, σ. 1211) επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Ιουλίου 1977.

ii) Παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων

Η NMB φρονεί, δεύτερον, ότι το σύστημα έτσι όπως εφαρμόζεται καταλήγει στη διαφορετική μεταχείριση ομοίων καταστάσεων και ενέχει δηλαδή αδικαιολόγητη διάκριση εις βάρος των εισαγωγέων που συνδέονται με τους εξαγωγείς σε σύγκριση με τους μη συνδεομένους εισαγωγείς, στους οποίους δεν επιβάλλεται τόσο μεγάλη επιβάρυνση. Η NMB παρατηρεί προκαταρκτικά ότι η δυνατότητα αποφυγής της δυσμενούς διακρίσεως με μια εναλλακτική λύση απαράδεκτη στο εμπορικό επίπεδο — δηλαδή για την NMB Singapour, να διακόψει τις εμπορικές σχέσεις της με τις ευρωπαϊκές θυγατρικές της ώστε να λάβουν πλήρη επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ οι Ευρωπαίοι πελάτες της — δεν αίρει τη δυσμενή διάκριση.

Κατά την NMB, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων απαιτεί να μην αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο οι όμοιες καταστάσεις εκτός αν δικαιολογείται αντικειμενικά η διαφοροποίηση. Η NMB επικαλείται σχετικώς τις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1977, 117/76 και 16/77, Ruckdeschel (ECR. 1977, σ. 1753), της 8ης Οκτωβρίου 1980, 810/79, Überschär (ECR. 1980, σ. 2747), και της 15ης Σεπτεμβρίου 1982, 106/81, Kind κατά Συμβουλίου και Επιτροπής (Συλλογή 1982, σ. 2885). Η NMB υποστηρίζει ότι, η Επιτροπή, διαταράσσοντας αισθητά την ισορροπία στην κατάσταση των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων (η NMB παραπέμπει στο σημείο αυτό στην απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1959, 32/85 και 33/58, Société Nouvelle des Usines de Pontlieue Aciéries du Temple κατά Ανωτάτης Αρχής (Rec. 1959, σ. 279), εφαρμόζει ένα σύστημα διαφορετικής

μεταχειρίσεως ομοίων καταστάσεων εις βάρος των συνδεομένων εισαγωγέων.

iii) Εσφαλμένος συλλογισμός της τρίτης αιτιολογικής σκέψεως των αποφάσεων

Τρίτον, η NMB θεωρεί εσφαλμένο τον συλλογισμό της Επιτροπής ότι δηλαδή, « ακόμη και όταν (...), το εισαγόμενο προϊόν μεταπωλείτο στην Κοινότητα με καταβολή των δασμών, είναι απαραίτητη μια μόνον αύξηση της τιμής μεταπώλησης κατά ποσό ισοδύναμο με το ποσό του δασμού, υπό τον όρο ότι η Επιτροπή θα διαπιστώσει αν, στις ειδικές συνθήκες της υπό εξέταση περίπτωσης, η αύξηση αυτή στην τιμή που πληρώνει ο ανεξάρτητος αγοραστής εξαλείφει ή μειώνει το περιθώριο ντάμπινγκ που δεν αντιπροσωπεύει απλώς τον δασμό αντιντάμπινγκ με τον οποίο ο εισαγωγέας θα μπορούσε να επιβαρύνει τον πελάτη του αν είχε λάβει επιστροφή ».

3. *Παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης*

Η NMB φρονεί ότι το σύστημα προσβάλλει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη αυτών οι οποίοι, όπως οι προσφεύγουσες και ο προμηθευτής τους της Σιγκαπούρης, αφού μείωσαν ή εξάλειψαν το περιθώριο ντάμπινγκ, μπορούν δικαιολογημένα να προσδοκούν επιστροφή των δασμών αντιντάμπινγκ (τουλάχιστον μέχρι τον Οκτώβριο του 1986 οπότε δημοσιεύθηκε η ανακοίνωση της Επιτροπής). Η NMB παρατηρεί, αφενός, ότι ο εκπρόσωπος της Επιτροπής δήλωσε κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως του Δικαστηρίου στις υποθέσεις αντιντάμπινγκ για τις ηλεκτρονικές γραφομηχανές καταγωγής Ιαπωνίας, ότι η Επιτροπή δεν είχε ακόμα καθορίσει τη στάση της ως προς αυτό το σημείο και ότι παραμένουν δυνατές πλείονες μέθοδοι αντιμετωπίσεως. Αφετέρου, τόσο οι κανόνες του κώδικα αντιντάμπινγκ ΓΣΔΕ, όσο και το άρθρο 16 του βασικού κανονισμού, ώθησαν τις προσφεύγουσες καθώς και την NMB Singapour στο να θεωρήσουν ότι μπορούσαν να λάβουν επιστροφή των δασμών αν εξαλειφόταν το ντάμπινγκ.

4. *Ως προς την ασυμφωνία μεταξύ του συστήματος της Κοινότητας και της πρακτικής των εμπορικών εταίρων της*

Η NMB παρατηρεί ότι, σε σύγκριση με τις μεθόδους που εφαρμόζονται στις Ηνωμένες Πολιτείες, στην Αυστραλία και στον Καναδά, το σύστημα που εφαρμόζει η Επιτροπή δεν είναι αφ' εαυτού ούτε αναγκαίο ούτε αναπόφευκτο και δεν αντιστοιχεί με την πρακτική που ακολουθούν οι εμπορικοί εταίροι της Κοινότητας. Η NMB αναφέρει ως παράδειγμα ότι σε παρόμοια περίπτωση (έλεγχος αντιντάμπινγκ σχετικά με δέκτες τηλεοράσεως καταγωγής Κορέας: Zenith Electronics Corporation), το Υπουργείο Εμπορίου των Ηνωμένων Πολιτειών αρνήθηκε να υιοθετήσει αυτό το είδος συστήματος και δήλωσε ότι δεν θεωρεί τους δασμούς αντιντάμπινγκ ως έξοδα που συνδέονται με τις συγκεκριμένες πωλήσεις, επιπλέον δε αν οι δασμοί αυτοί (προσωρινοί) προστεθούν στα περιθώρια ντάμπινγκ, τότε τα τελευταία « φουσκώνουν τεχνητά ». Κατά την NMB η Αυστραλία και ο Καναδάς αποφεύγουν επίσης το πρόβλημα αυτό.

5. *Ως προς την κατάχρηση εξουσίας*

Η NMB φρονεί ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά τρόπο και με σκοπό που δεν ανταποκρίνεται προς τον σκοπό για τον οποίο της απονεμήθηκαν οι εξουσίες της. Κατά την άποψη της

NMB, οι επίδικες αποφάσεις εκδόθηκαν κατά κατάχρηση εξουσίας και πρέπει να ακυρωθούν.

6) *Ως προς την παράνομη εμπορική πολιτική την οποία αντικατοπτρίζει το σύστημα που εφαρμόζει η πολιτική*

Κατά την NMB, το σύστημα της Επιτροπής αντικατοπτρίζει μια παράνομη εμπορική πολιτική η οποία, όχι μόνο δεν ευνοεί την καταπολέμηση του ντάμπινγκ, αλλά μπορεί και να αντιστρατεύεται τον σκοπό αυτό διότι «η δήμευση του δασμού αντιντάμπινγκ» που καταβάλλει ο συνδεόμενος εισαγωγέας παρέχει διπλή προστασία στην κοινοτική βιομηχανία και αποτελεί διπλή κύρωση για τον εξαγωγέα. Η NMB παρατηρεί ότι το άρθρο 8 του κώδικα αντιντάμπινγκ ΓΣΔΕ, όπως και το άρθρο 16 του βασικού κανονισμού, προβλέπει την υποχρέωση επιστροφής του ποσού κατά το οποίο ο εισπραχθείς δασμός αντιντάμπινγκ υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ. Η NMB προσθέτει ότι ο μη ικανοποιητικός χαρακτήρας του συστήματος επιδεινώνεται από το εξαιρετικά μεγάλο χρονικό διάστημα που μεσολαβεί πριν από την εξέταση των αιτήσεων επιστροφής.

Με το *υπόμνημα απαντήσεως*, η NMB αναπτύσσει τα επιχειρήματά της κατά την έννοια ότι, σύμφωνα με τις αρχές του κοινοτικού δικαίου που εφαρμόζονται εν προκειμένω, είναι παράνομο να θεωρείται η καταβολή δασμού αντιντάμπινγκ ως στοιχείο δυσμενές για ενδεχόμενη επιστροφή οσάκις υποβάλλεται σχετικό αίτημα. Η NMB αμφισβητεί ότι το σύστημα που εφαρμόζει η Επιτροπή είναι αναγκαίο προκειμένου να αποφευχθεί αυτό που η Επιτροπή ονομάζει «συγκεκαλυμμένο ντάμπινγκ», διότι στην πράξη θεωρεί απίθανο να χρησιμοποιήσουν ο συνδεόμενος εισαγωγέας και ο αγοραστής το ποσό της επιστροφής όπως φοβάται η Επιτροπή. Η NMB χαρακτηρίζει «κακόβουλο και παράνομο» το γεγονός ότι η Επιτροπή δέχεται ως αμάχητο το τεκμήριο της κακοπιστίας των συνδεομένων εισαγωγέων και το επικαλείται για να δικαιολογήσει το σύστημα που εφαρμόζει. Επιπλέον, η NMB φρονεί ότι η υπόθεση της Επιτροπής ότι δηλαδή οι συνδεόμενοι εισαγωγείς θα μετακυλίσουν μάλλον το ποσό της επιστροφής στους πελάτες τους είναι εσφαλμένη.

Η NMB παρατηρεί, εξάλλου, ότι το πρόβλημα αυτό μπορεί να λυθεί αν οι συνδεόμενοι εισαγωγείς που λαμβάνουν επιστροφές αναλάβουν την υποχρέωση να μη μετακυλίσουν τα σχετικά ποσά στους πελάτες τους. Στη συνέχεια η υποχρέωση αυτή θα υπόκειται σε έλεγχο.

Η NMB αναγνωρίζει μεν ότι το Δικαστήριο ουδέποτε δέχθηκε ότι η ΓΣΔΕ ή οι διάφοροι κώδικές της γεννούν δικαιώματα τα οποία μπορούν να επικαλεστούν τα άτομα, πλην όμως υπογραμμίζει ότι η κατά το διεθνές δίκαιο ελευθερία της Κοινότητας να επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ περιορίζεται από την ΓΣΔΕ. Από τη στιγμή κατά την οποία εξαλείφεται το περιθώριο ντάμπινγκ, ο εισπραχθείς δασμός αντιντάμπινγκ πρέπει να επιστραφεί διότι η διαφορετική αντιμετώπιση θα ήταν παράνομη κατά το διεθνές δίκαιο το οποίο δεσμεύει την Κοινότητα.

Η NMB συμπληρώνει το υπόμνημα απαντήσεως παρατηρώντας ότι το σύστημα που εφαρμόζει η Επιτροπή εμφανίζει και άλλες ανωμαλίες.

Η *Επιτροπή* φρονεί ότι αν δεχθούμε ότι ο συνδεόμενος εισαγωγέας και ο ανεξάρτητος εισαγωγέας βρίσκονται εκατέρωθεν του «ορίου ντάμπινγκ» — που προσδιορίζεται ως το σημείο όπου τα εμπορεύματα μεταβαίνουν

από τον επιχειρηματία που ενεργεί το ντάμπινγκ στον πρώτο εισαγωγέα ή ανεξάρτητο αγοραστή — το σύστημα του βασικού κανονισμού εμφανίζεται σαφές και δίκαιο.

Η Επιτροπή διευκρινίζει, εν πρώτοις, τις πρακτικές θεωρήσεις που δικαιολογούν κατά την άποψή της το γεγονός ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ που εισπράχθηκαν από τους συνδεόμενους εισαγωγείς αφαιρούνται όταν κατασκευάζεται η τιμή εξαγωγής προκειμένου να προσδιοριστούν τα επιστρεπτέα ποσά. Το επίδικο στοιχείο εν προκειμένω είναι η μέθοδος υπολογισμού του περιθωρίου ντάμπινγκ και, ειδικότερα, της τιμής εξαγωγής. Κατά την Επιτροπή δεν τίθεται εν αμφιβόλω η αρχή ότι το ποσό του δασμού δεν πρέπει να υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ ή ότι ο δασμός πρέπει να επιστρέφεται εφόσον εξαλείφεται το ντάμπινγκ. Για να προσδιοριστεί η τιμή εξαγωγής πρέπει να χρησιμοποιείται διαφορετική βάση αναλόγως του αν ο εισαγωγέας « συνδέεται » ή όχι με τον αλλοδαπό προμηθευτή του. Η Επιτροπή θεωρεί ότι πρόκειται για αναγκαία διάκριση που είναι βαθιά ριζωμένη στη νομοθεσία αντιντάμπινγκ της Κοινότητας, συγχρόνως δε στηρίζεται σε αρχές αντικειμενικές και καθολικά αποδεκτές.

Η Επιτροπή παρατηρεί ότι κατά τον υπολογισμό της « κατασκευασμένης » τιμής εξαγωγής, τα έξοδα που πρέπει να αφαιρούνται περιλαμβάνουν οπωσδήποτε τα τέλη και τους δασμούς, περιλαμβανομένων και των δασμών αντιντάμπινγκ, ως έξοδα που πραγματοποιούνται κατά την εισαγωγή — διαφορετικά στρεβλώνεται τελείως ο υπολογισμός της κατασκευασμένης τιμής εξαγωγής.

Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι διατάξεις του κανονισμού είναι ουσιώδεις για την αποφυγή των καταχρήσεων και της προκλήσεως ζημίας στους παραγωγούς τους εγκατεστημένους εντός της Κοινότητας. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι ο συνδεόμενος εισαγωγέας μπορεί πάντως να λάβει επιστροφή αν αυξήσει μία μόνο φορά την τιμή μεταπωλήσεως. Αν πωλήσει τα προϊόντα μετά την καταβολή των δασμών, η απλή αύξηση της τιμής μεταπωλήσεως αρκεί να δικαιολογήσει την επιστροφή εφόσον υπάρχει αντίστοιχη μείωση των εξόδων που πραγματοποιεί ο εισαγωγέας ή μεταβολή της κανονικής αξίας. Αν τα πωλήσει πριν από την καταβολή του δασμού, τότε αφήνει στον αγοραστή την ευθύνη να καταβάλει τον δασμό αντιντάμπινγκ και να ζητήσει την επιστροφή του.

Η Επιτροπή διευκρινίζει εξάλλου ότι ο ανεξάρτητος εισαγωγέας της εμπνέει εμπιστοσύνη ως ένα λογικό βαθμό διότι δεν είναι ο αυτουργός του ντάμπινγκ. Αντιθέτως δεν έχει κανένα λόγο να δείχνει ιδιαίτερη εμπιστοσύνη στον συνδεόμενο εισαγωγέα, ο οποίος συμμετείχε στο ντάμπινγκ και έχει όλους τους λόγους να μην αυξήσει τις τιμές του ή, αν τις αυξήσει, να μετακυλίσει στον πελάτη του το ευεργέτημα της επιστροφής του δασμού αντιντάμπινγκ. Συναφώς η Επιτροπή παρατηρεί επίσης ότι, κατά το άρθρο 16, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, η ζημία που υφίσταται ενδεχομένως ο εισαγωγέας, αν υποτεθεί ότι αποδεικνύεται, δεν αποτελεί καθοριστικό στοιχείο για την απόφαση περί επιστροφής.

Η Επιτροπή εγείρει στη συνέχεια ορισμένες δικονομικές ενστάσεις κατά των λόγων ακυρώσεων που προβάλλουν οι προσφεύγουσες. Υποστηρίζει, πρώτον, ότι δεν είναι δυνατό να προσβληθεί μια « πολιτική » της Επιτροπής λαμβανομένου υπόψη του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΟΚ. Μπορεί να προσβληθεί μια απόφαση (αλλά όχι μια πολιτική) για τον λόγο ότι παραβιάζει τις αρχές της αναλογικότητας, της απαγορεύσεως των διακρίσεων ή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ή ότι συνιστά κατάχρηση εξουσίας. Αντιθέτως η Επιτροπή αμφισβητεί ότι μια από-

φαση μπορεί να προσβληθεί βάσει του άρθρου 173 για τον λόγο ότι η Επιτροπή δεν εξεπλήρωσε τις υποχρεώσεις που υπέχει από την ΓΣΔΕ, ότι η εξέταση των αιτήσεων επιστροφής απαίτησε πάρα πολύ χρόνο, ότι η πρακτική της Επιτροπής διαφέρει από την πρακτική ορισμένων εμπορικών εταίρων της ή ότι η Επιτροπή ακολουθεί μια «παράνομη εμπορική πολιτική».

Η Επιτροπή εγείρει επίσης ένσταση απαραδέκτου κατά του επικουρικού λόγου ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, που αμφισβητούν δηλαδή το κύρος του βασικού κανονισμού. Η Επιτροπή φρονεί ότι οι διατάξεις του κανονισμού κατά των οποίων βάλλουν οι προσφεύγουσες δεν προσδιορίζονται επαρκώς, ότι η προσφυγή δεν αναφέρεται, παρά μόνον εν παρόδω, στην αμφισβήτηση του βασικού κανονισμού και ότι εν πάση περιπτώσει για λόγους ασφάλειας του δικαίου το άρθρο 174 ορίζει ότι οι προσφυγές ακυρώσεως κατά κανονισμού πρέπει να ασκούνται εντός δύο μηνών από της δημοσιεύσεως του κανονισμού. Το άρθρο 184 της Συνθήκης ΕΟΚ επιτρέπει στον διάδικο να επικαλεστεί ενώπιον του Δικαστηρίου το ανεφάρμοστο ενός κανονισμού αλλά όχι να αμφισβητήσει το κύρος του.

Όσον αφορά τους λοιπούς λόγους ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, η Επιτροπή φρονεί ότι η κοινή λογική επιτρέπει μία μόνο ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 8, σημείο β, του βασικού κανονισμού: για να προσδιορίσει την κατασκευασμένη τιμή εξαγωγής, η Επιτροπή πρέπει να αφαιρέσει τα έξοδα από την τιμή της πρώτης μεταπωλήσεως σε ανεξάρτητο αγοραστή, περιλαμβανομένων και των δασμών αντιντάμπινγκ που εισπράχθηκαν ενδεχομένως για τα συγκεκριμένα προϊόντα. Το εδάφιο αυτό έχει εξάλλου την ίδια έννοια σε όλες τις γλώσσες. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, οσάκις η αβίαστη και ομαλή ερμηνεία του κανονισμού εμφανίζει ορισμένο βαθμό λογικής και δικαιοσύνης, όπως εν προκειμένω, το Δικαστήριο δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να δώσει στον κανονισμό ερμηνεία διαφορετική απ' αυτήν την αβίαστη και ομαλή ερμηνεία. Η Επιτροπή φρονεί συναφώς ότι, αν προσθέσουμε, όπως ζητεί η NMB, την έκφραση «ενδεχομένως» στην επίδικη διάταξη, θα προέκυπταν σοβαρότατα προβλήματα για το μέλλον, λόγω της συνακόλουθης ασάφειας.

Η Επιτροπή παραπέμπει, μεταξύ άλλων, στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Δεκεμβρίου 1972, 21/72 έως 24/72, International Fruit Company (ECR 1972, σ. 1219), και της 16ης Μαρτίου 1983, 267/81 έως 269/81, SPI και SAMI (Συλλογή 1983, σ. 801), και υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν οι αποφάσεις αυτές και/ή ο βασικός κανονισμός ήταν σε αντίθεση με τις διατάξεις του κώδικα αντιντάμπινγκ ΓΣΔΕ, η NMB δεν θα μπορούσε να επικαλεστεί τον κώδικα αυτό διότι ούτε η ΓΣΔΕ ούτε οι συμφωνίες που έχουν συναφθεί στο πλαίσιο αυτής είναι απευθείας εφαρμοστέες εντός της Κοινότητας και δεν παρέχουν δικαιώματα στα άτομα. Επιπλέον το άρθρο 2 του βασικού κανονισμού ομοιάζει πολύ προς το άρθρο 2 του κώδικα αντιντάμπινγκ με το οποίο και συνάδει απόλυτα.

Κατά το μέτρο που φρονεί ότι η αφαίρεση του δασμού αντιντάμπινγκ ως εξόδων αποτελεί ουσιώδη προϋπόθεση για την ομαλή λειτουργία της κοινοτικής νομοθεσίας αντιντάμπινγκ, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ενδεχόμενη ζημία (συχνά «απατηλή») που υφίστανται οι συνδεόμενοι εισαγωγείς μπορεί να θεωρηθεί δυσανάλογη αν συγκριθεί με τον απειλούμενο κίνδυνο, δηλαδή μια νομοθεσία αντιντάμπινγκ που δεν επιτυγχάνει τον κύριο στόχο της, ο οποίος είναι η προστασία της κοινοτικής βιομηχανίας κατά των αθέμιτων εμπορικών πρακτικών των ανταγωνιστών τους.

Εξάλλου η Επιτροπή υποστηρίζει ότι δεν συντρέχει παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, παρά μόνο αν η επικρινόμενη διαφορετική μεταχείριση αφορά συγκρίσιμες καταστάσεις και δεν δικαιολογείται αντικειμενικά: εν προκειμένω όμως δεν πληρούται καμιά από τις δύο αυτές προϋποθέσεις. Αφενός, οι ρόλοι του ανεξάρτητου εισαγωγέα και του συνδεομένου εισαγωγέα διαφέρουν θεμελιωδώς μεταξύ τους και, αφετέρου, η ύπαρξη αντικειμενικών περιστάσεων που δικαιολογούν τη διαφορετική μεταχείριση των δύο περιπτώσεων προκύπτει αβίαστα από το σύνολο του κοινοτικού μηχανισμού του υπολογισμού των τιμών και από τους διαφόρους βαθμούς εμπιστοσύνης που η Επιτροπή μπορεί ευλόγως να τρέφει έναντι των δύο κατηγοριών εισαγωγέων.

Κατά την Επιτροπή, δεν υπάρχει ούτε παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, διότι οι προσφεύγουσες γνώριζαν, τόσο από ένα έγγραφο που τους απηύθυναν στις 6 Μαρτίου 1985 οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής απαντώντας στις αιτήσεις επιστροφής που είχαν υποβάλει, όσο και από την ανάγνωση των επιδίκων κοινοτικών διατάξεων, ότι οι υπολογισμοί της τιμής εξαγωγής θα περιελάμβαναν και τον καταβληθέντα δασμό αντιντάμπινγκ ως έξοδο.

Η Επιτροπή αντικρούει στη συνέχεια τον λόγο ακυρώσεως της καθυστερήσεως της εξετάσεως των αιτήσεων επιστροφής. Δεν δέχεται ότι ο λόγος αυτός μπορεί να εξομοιωθεί με αυτούς που προβλέπει το άρθρο 173. Όσον αφορά την πρακτική των εμπορικών εταίρων της Κοινότητας, η Επιτροπή φρονεί ότι η NMB δεν απέδειξε ότι αυτή δεσμεύει την Κοινότητα. Κατά την Επιτροπή πρόκειται, εν πάση περιπτώσει, για νόμους που εφαρμόζονται στο πλαίσιο συστημάτων διαφορετικών του κοινοτικού συστήματος.

Η Επιτροπή παρατηρεί ότι, εφόσον δεν επιδίωξε σκοπό διαφορετικό εκείνου για τον οποίο ήταν εξουσιοδοτημένη να ενεργεί, δεν μπορεί να κατηγορηθεί για κατάχρηση εξουσίας. Δεν μπορεί εξάλλου να γίνει λόγος για παράνομη εμπορική πολιτική.

Με το *υπόμνημα ανταπαντήσεως*, η Επιτροπή παρατηρεί ότι το υπόμνημα απαντήσεως δεν εξετάζει καθόλου το ζήτημα της ακριβούς ερμηνείας που αρμόζει στα άρθρα 16, παράγραφος 1, και 2, παράγραφος 8, σημείο β, του βασικού κανονισμού.

Κατά την άποψη της Επιτροπής δεν αρκεί ο ισχυρισμός ότι το αποτέλεσμα της εφαρμογής του βασικού κανονισμού στις προσφεύγουσες είναι άδικο. Συναφώς παραπέμπει στην απόφαση του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1973, 9/73, Schlüter (ECR 1973, σ. 1135)· πρόκειται για μια αρχή η οποία, κατά την Επιτροπή, εφαρμόζεται τόσο στα θέματα απαγορεύσεως των διακρίσεων και δικαιολογημένης εμπιστοσύνης όσο και στα θέματα αναλογικότητας. Η NMB πρέπει να αποδείξει ότι ο κανονισμός είναι παράνομος και αδικαιολόγητος για να δικαιωθεί.

Η Επιτροπή εμμένει στην ένσταση απαραδέκτου όσον αφορά τα τμήματα της προσφυγής τα οποία βάλλουν κατά των διατάξεων του βασικού κανονισμού και ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει παραδεκτούς μόνο τους λόγους ακυρώσεως που αναφέρονται στην ερμηνεία του κανονισμού. Φρονεί ότι αφού το υπόμνημα απαντήσεως δεν αναφέρεται στις άλλες δικονομικές ενστάσεις που αφορούν τέσσερις από τους λόγους ακυρώσεως των προσφυγών (ασυμβίβαστο προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη ΓΣΔΕ, καθυστέρηση στην εξέταση των αιτήσεων επιστροφής, διαφορά μεταξύ της πρακτικής της Επιτροπής και της πρακτικής ορισμένων από τους εμπορικούς εταίρους της και παράνομη εμπορική πολιτική), το Δικαστήριο δεν πρέπει να τους εξετάσει.

Η Επιτροπή επιμένει στο γεγονός ότι ο ανεξάρτητος αγοραστής που καταβάλλει επίσης τον δασμό υφίσταται διπλή επιβάρυνση μεταξύ του χρόνου της πληρωμής του δασμού και του χρόνου της επιστροφής του δασμού από την Επιτροπή. Υπογραμμίζει τις δυσχέρειες, διοικητικής και πρακτικής φύσεως, που θα δημιουργούσε η υιοθέτηση λύσεως όπως αυτή που προτείνουν οι προσφεύγουσες δηλαδή η ανάληψη υποχρεώσεως κατά τη διαδικασία της επιστροφής, οσάκις η ανάληψη υποχρεώσεων δεν θεωρήθηκε ενδεδειγμένη μετά την ολοκλήρωση της διοικητικής διαδικασίας. Κατά την άποψη της Επιτροπής, είναι φυσικό το ότι το άρθρο 16, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού αντικατοπτρίζει μια κατάσταση στην οποία δεν γίνεται δεκτή η ανάληψη υποχρεώσεων, δεδομένου ότι ο δασμός θα ήταν περιττός, αν είχαν γίνει εξαρχής δεκτές οι αναλήψεις υποχρεώσεων. Η Επιτροπή υπογραμμίζει επίσης την ανάγκη της διατηρήσεως ορισμένων επιφυλάξεων έναντι των επιχειρηματιών που καταφεύγουν σε ντάμπινγκ. Πράγματι, οι επιχειρηματίες αυτοί έχουν την ευχέρεια να ενεργήσουν, ή όχι, ντάμπινγκ. Το γεγονός ότι τους επιβάλλεται ο όρος να αυξήσουν τις τιμές τους κατά το διπλάσιο του περιθωρίου ντάμπινγκ για να μπορέσουν να λάβουν επιστροφή του δασμού σκοπεί απλώς να εξασφαλίσει, όσο είναι δυνατόν, ότι η αύξηση της τιμής θα είναι η ίδια για όλους τους πελάτες στο έδαφος της Κοινότητας, μέχρις ότου επιστραφεί ο δασμός αντιντάμπινγκ, οσάκις η επιστροφή αυτή μπορεί να μετακυλιθεί στους πελάτες αυτούς. Έτσι, η κατ' επίφαση άνιση μεταχείριση καταλήγει στην πράξη σε συνεπή αποτελέσματα.

Η *FEBMA* (Federation of European Bearing Manufacturers' Associations), που παρεμβαίνει υπέρ της Επιτροπής, περιορίζεται στο να υποβάλει παρατηρήσεις επί τεσσάρων από τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγουσες, δηλαδή όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 16, του βασικού κανονισμού, σε συνδυασμό με το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, του ιδίου κανονισμού, το αν συμβιβάζονται οι δύο αυτές κοινοτικές διατάξεις με τον κώδικα αντιντάμπινγκ ΓΣΔΕ, το αν συμβιβάζονται με την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων και το αν συμβιβάζονται με την αρχή της αναλογικότητας. Η FEBMA φρονεί ότι όλοι οι άλλοι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλουν οι προσφεύγουσες είναι αλυσιτελείς ή στηρίζονται σε εσφαλμένες θεωρήσεις.

Η FEBMA παρατηρεί, πρώτον, ότι το άρθρο 16 του βασικού κανονισμού αναφέρεται σιωπηρά στο άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, για τον προσδιορισμό της τιμής εξαγωγής. Επομένως, η τελευταία διάταξη έχει πλήρη εφαρμογή στην περίπτωση αιτήσεως επιστροφής. Η διατύπωση όμως του άρθρου αυτού είναι, κατά τη FEBMA, σαφής και ξεκάθαρη: ορίζει ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ πρέπει να υπολογίζονται στις προσαρμογές της κατασκευασμένης τιμής εξαγωγής και δεν πρέπει να ερμηνεύεται αντίθετα προς το γράμμα του (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαρτίου 1983, 61/82, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 655) και προς τον στόχο του, που είναι να αποφεύγεται η παράκαμψη των δασμών αντιντάμπινγκ. Η FEBMA φρονεί ότι είναι απαραίτητο να επιβαρύνεται ο πελάτης οριστικά με μια τιμή που περιλαμβάνει τον δασμό αντιντάμπινγκ, για να μπορεί να ζητηθεί επιστροφή.

Όσον αφορά τη φερομένη παράβαση των κανόνων της ΓΣΔΕ, η FEBMA φρονεί ότι οι διατάξεις των άρθρων 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, και 16, του βασικού κανονισμού συνάδουν απόλυτα προς τα άρθρα 8, παράγραφος 3, και 2, παράγραφος 5, του κώδικα αντιντάμπινγκ ΓΣΔΕ. Η FEBMA προσθέτει ότι η NMB δεν μπορεί να επικαλείται απευθείας τις διατάξεις της ΓΣΔΕ και των συμφωνιών που έχουν συναφθεί στο πλαίσιο της.

Η FEBMA υποστηρίζει ότι υπάρχουν αντικειμενικά κριτήρια που δικαιολογούν τη διαφορετική μεταχείριση των τιμών εξαγωγής αναλόγως του αν «μπορούν να χρησιμεύσουν ως αναφορά» ή αν «δεν μπορούν να χρησιμεύσουν ως αναφορά». Εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να θεωρηθεί αυθαίρετη η διαφορετική μεταχείριση των «συνδεομένων» εισαγωγέων (οι τιμές των οποίων δεν μπορούν να χρησιμεύσουν ως αναφορά) και των «μη συνδεομένων» εισαγωγέων (οι τιμές των οποίων μπορούν, αντιθέτως, να χρησιμεύσουν ως αναφορά). Κατά την άποψη της FEBMA, η διαφορετική μεταχείριση δεν πρέπει να θεωρείται ως δυσμενής διάκριση παρά μόνο οσάκις δεν δικαιολογείται επαρκώς ούτε στηρίζεται σε αντικειμενικά κριτήρια (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1982, 106/81, Kind κατά Συμβουλίου και Επιτροπής)· το Δικαστήριο λαμβάνει επίσης υπόψη τη συνυπευθυνότητα των συγκεκριμένων επιχειρήσεων: στην περίπτωση αυτή οι επιχειρήσεις μπορεί να έχουν διαφορετική μεταχείριση αν αυτό είναι αποτέλεσμα της δικής τους ελεύθερης επιλογής (απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1980, 139/79, Maizena κατά Συμβουλίου, ECR. 1980, σ. 3393).

Κατά τη FEBMA, οι «συνδεόμενοι» εισαγωγείς και οι «μη συνδεόμενοι» εισαγωγείς αποτελούν διαφορετικές περιπτώσεις, τόσο από νομική όσο και από πραγματική σκοπιά. Κατά συνέπεια πρόκειται απλώς για δύο διαφορετικές καταστάσεις που έτυχαν διαφορετικής μεταχείρισης. Ακόμη και αν δεχθούμε ότι το άρθρο 2, παράγραφος 8, του βασικού κανονισμού δεν θέτει σε διαφορετική μοίρα τους συνδεομένους εισαγωγείς και τους μη συνδεομένους εισαγωγείς, η διάκριση που κάνει η Επιτροπή πρέπει να θεωρηθεί ότι στηρίζεται σε επαρκή δικαιολογία και σε αντικειμενικά κριτήρια, δηλαδή την αξιοπιστία της δομής των τιμών και της σχετικής πολιτικής των δύο κατηγοριών εισαγωγέων. Στο σημείο αυτό η FEBMA διατυπώνει αμφιβολίες όσον αφορά τον βαθμό προστασίας που παρέχεται πράγματι στην κοινοτική βιομηχανία με την επιβολή των δασμών αντιντάμπινγκ που αποτέλεσαν την αφορμή της παρούσας δίκης. Παρατηρεί επίσης ότι ο εξαγωγέας αποφασίζει συνειδητά να πωλήσει τα προϊόντα του εντός της Κοινότητας μέσω συνδεομένων εισαγωγέων, να πραγματοποιήσει ντάμπινγκ στην αγορά της Κοινότητας και να προκαλέσει αισθητή ζημία στους Ευρωπαίους κατασκευαστές. Ο εξαγωγέας είναι αυτός που δημιούργησε τη δυσμενή κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι συνδεόμενες με αυτόν εταιρίες. Αν δεν υπήρχε η υποχρέωση της αυξήσεως των τιμών κατά το διπλάσιο του περιθωρίου ντάμπινγκ ως προϋπόθεση για τη χορήγηση της επιστροφής, οι δασμοί αντιντάμπινγκ δεν θα είχαν κανένα αποτέλεσμα.

Η FEBMA φρονεί, τέλος, ότι το σύστημα που εφαρμόζει η Επιτροπή δεν παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας διότι η αντιμετώπιση των δασμών αντιντάμπινγκ ως εξόδων στο πλαίσιο των άρθρων 2, παράγραφος 8, στοιχείο β, και 16, του βασικού κανονισμού, είναι εύλογη και αναγκαία για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει η επιβολή δασμών αντιντάμπινγκ (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Φεβρουαρίου 1979, 122/78, Buitoni, ECR 1979, σ. 677). Η FEBMA παρατηρεί ότι, όταν τα κοινοτικά όργανα σταθμίζουν, αφενός, την αναγκαιότητα ενός συγκεκριμένου μέτρου για την Κοινότητα και/ή για τη θιγομένη βιομηχανία και, αφετέρου, τα ενδεχόμενα μειονεκτήματα για τους συνδεομένους εισαγωγείς, τότε έχουν ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως. Η υποχρέωση την οποία αποφάσισαν να επιβάλουν στους συνδεομένους εισαγωγείς δεν μπορεί να θεωρηθεί ως δυσανάλογα επαχθής.

Gordon Slynn
εισηγητής δικαστής